

ne af dobbelt statsborgerret, i særdeleshed med hensyn til de rettigheder og forpligtelser over for flere stater, der er forbundet med besiddelsen af dobbelt statsborgerret. Endvidere finder medlemsstaterne det ønskeligt, at personer, som har statsborgerret i to eller flere af de kontraherende stater, kun har værnepligt i en af disse, og det findes endvidere nødvendigt at fremme internationalt samarbejde mellem de nationale myndigheder, som er ansvarlige for anliggender vedrørende statsborgerret.

2.3. Den nye konventions forhold til Europarådskonventionen af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerret og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerret

Den 29. august 1972 ratificerede Danmark Europarådskonventionen af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerret og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerret.

Denne konvention forpligter Danmark til overfor de medkontraherende stater at undgå dobbelt statsborgerret i visse tilfælde.

Intentionerne i Europarådskonventionen af 1963 om så vidt muligt at undgå dobbelt statsborgerskab er udtryk for den opfattelse, der på tidspunktet for konventionens tilblivelse herskede i de fleste vesteuropæiske lande.

Konventionen, der foruden af Danmark er ratificeret af Frankrig, Holland, Italien, Luxembourg, Norge, Sverige, Tyskland og Østrig, anerkender dog eksistensen af dobbelt statsborgerskab, når f.eks. en anden nationalitet erhverves automatisk efter det andet lands lovgivning.

Af de nævnte 9 medlemmer af 1963-konventionen har Italien ved ændringer i den nationale lovgivning forladt princippet om begrænsning af dobbelt statsborgerskab i relation til ikke-medkontraherende stater.

Udviklingen og holdningerne i Europa til spørgsmålet om dobbelt statsborgerskab har ændret sig op gennem 1970'erne og 80'erne. I Europa findes i dag et stigende antal personer med dobbelt statsborgerskab. Det hænger bl.a. sammen med den større bevægelighed og immigration mellem landene, der i højere grad end tidligere giver sig udslag i »sammenstød« mellem forskellige nationale lovgivninger. Hertil kommer, at den statsborgerretlige lovgivning generelt er ændret henimod en større ligestilling mellem mænd og kvinder. Børn, der fødes i ægteskaber mellem personer af forskellig nationalitet, vil således i dag som udgangspunkt være født som dobbelte statsborgere. Endvidere har udviklingen på flygtningeområdet i de

senere år især i de vesteuropæiske lande betydet, at et stigende antal personer har fået et nyt statsborgerskab, uden at der er stillet krav om løsning fra det oprindelige statsborgerskab.

Det var blandt andet i erkendelse af denne udvikling, at arbejdet med en ny konvention blev sat i værk i Europarådets regi. Efter konventionen skal dobbelt statsborgerskab accepteres i tilfælde, hvor statsborgerretten erhverves automatisk ved fødsel eller ægteskab. Det følger også af konventionen, at en stat ikke må gøre meddelelse af statsborgerskab betinget af afkald på det hidtidige statsborgerskab, hvis et sådant afkald ikke er muligt eller ikke med rimelighed kan kræves. Konventionen lægger endvidere op til, at staterne i en række tilfælde i videre omfang end hidtil kan tillade dobbelt statsborgerskab.

I Danmark stilles der ved naturalisation som udgangspunkt krav om løsning fra det hidtidige statsborgerskab. Kravet om løsning stilles dog ikke over for personer med flygtningestatus her i landet. Endvidere stilles der ikke løsningskrav, hvis det efter det oplyste om indholdet af det pågældende lands lovgivning eller i praksis må anses for udelukket, at landets statsborgere vil kunne opnå løsning.

En tilsvarende praksis følges i de øvrige nordiske lande med undtagelse af Island, jf. nærmere afsnit 4 nedenfor. Generelt er der imidlertid i såvel Vesteuropa som Øst- og Centraleuropa en tendens til i højere grad at acceptere dobbelt statsborgerskab.

Folketinget kan under den nye konvention videreføre den hidtil førte praksis vedrørende dobbelt statsborgerret. De bestemmelser i konventionens kapitel V, der pålægger de enkelte kontraherende stater i visse tilfælde at acceptere dobbelt statsborgerret, bliver i dag allerede accepteret i den gældende danske lovgivning og praksis. Det drejer sig om:

- børn, som ved fødslen automatisk har erhvervet statsborgerret i forskellige lande (artikel 14),
- automatisk erhvervelse af fremmed statsborgerret ved ægteskab (artikel 14), og
- tilfælde, hvor afkald på hidtidig statsborgerret ikke er mulig eller ikke kan kræves (artikel 16).

I andre tilfælde, hvor sammenstød af 2 nationale statsborgerretslovgivninger muliggør dobbelt statsborgerret, er de enkelte stater frit stillede med hensyn til, om dobbelt statsborgerret i de enkelte tilfælde skal accepteres eller ikke.

Den nye konvention kan anvendes ved siden af 1963-konventionen. Denne konvention og principperne heri, som den danske lovgivning i øvrigt bygger på for så vidt angår spørgsmålet om begrænsning af dobbelt statsborgerret, kan videreføres ubegrænset, og er